

da kuida Karro, määr, mut, messsi lind, sip-  
pelgas mitte otse Maddise päwal omma  
talwifest uimusest ärka: nenda ei muudki  
ellajad mitte, mis talweks Ma sisse, juurte  
alla ja pu koorte wahhele poewad, waid  
ikka seddamõda, kuida Jummal, kas warra  
wõi hilja, külmale otsa teeb ja soja annab.  
Karro, kui pitkalt sulla on, talwforterist  
wälsjatulleb, ja külmaga jälle senna taggasi  
lähhab omma käppad immema. Mut ka  
talwelgi sullaga aiab mulda ülles, külmaga  
jääb jälle rahhule; messsilasfed liinopu sees  
sullaga hakkawad heält teggema ja liikuma.  
Sesamma luggu on siis ka maddudega ja  
massakattega, et sojema ilmaga ärkawad,  
külmaga jälle ärrauimuwad. Ning kes siis  
neid ussa ja muud lomokessi Ma mulla sisse  
teab ehk ial näinud, kas ja millal seäl hak-  
kawad liikuma? Ehk mis us ehk seäst sest  
teab, et Maddise päwal olled noolunud, et  
sind sellepärrast lähhabks noolama? Kuida  
sooluminne ja jahwataminne, kuida kuddu-  
minne, kedraminne ja pu weddaminne ussa

woitwad siggitada, ehk kuida se, et need tööd  
sel päwal teggematta jäwad, woib neid keelda  
siggimast ja sulle kahjo teggemast? Eks neil  
olle omma lodud sigginemisse seadus ja kord?  
Mis siis Maddise tulel on teggemast linnade-  
ga, odrade ja nisfudega, mis wast monni ku  
pärrast sedda külwatakse? Jõsand aitko isse,  
et keik innimesed sellegi polest ikka rohkemaks  
saaksid moistmises ja keiges tundmises, ja  
woiksid läbbikatsuda, mis ühte ei sünni!

Olleme jo tunnamuises tähtramatus

Wastla ja tuhkapäwast

selletanud, kui paasto aiast õppetamine. Ab-  
baust needki päwad wõtnud mitme tuhja  
arwamise ja kombega teotada. Gest sago  
siis weel monni sanna rägitud.

Jubba Romarahwas enne Kristust pid-  
dasid paasto kuu sees äbbajummalatte auuks  
ühhed sured lustipühhad, liasõmisse, jomis-  
se ja keigesugguse wallatusse ja roppo tõga.  
Kus paggana rahwast enne olli ellanud,  
seäl nende wannad kombes mitte ristiusso-